

המלומדים מנאנץ'אנג

באזור נאנץ'אנג שבמחוז ג'יאנגנאן היו שני מלומדים שלמדו במקדש הלוטוס הצפוני, האחד מבוגר והשני צעיר, והם היו חברים בנפש. המבוגר חזר לביתו ומת ממחלה אלימה, והצעיר לא ידע על כך והמשיך ללמוד במקדש כרגיל. כאשר הלך הצעיר לישון בערב, הופיע המבוגר, ולאחר שפתח את הדלת ונכנס, ואז התיישב על השמיכה, הניח יד על גבו של הצעיר ואמר: "לא עברו עשרה ימים מאז שעזבתי אותך, אחי, והנה נפלה עלי מחלה קשה ומתתי. ועכשיו כשאני מת-מהלך רגשותי אליך, חבר, מסרבים להינתק, ולכן באתי במיוחד להיפרד לשלום". הצעיר נתקף אימה ולא יכל להוציא מילה, אך המבוגר הרגיע אותו באומרו: "מאוויי יטרידו אותך, אחי, וטבעי שתתעורר בך התנגדות. שמור על חושיך ואל תפחד. הסיבה לשמה באתי היא שאני זקוק לתמיכתך." "תמיכה באיזה עניין?" שאל הצעיר שנרגע מעט. "אמי מבוגרת" ענה לו המבוגר "ועברה כבר את גיל 70, ואשתי עוד לא הגיעה לגיל 30. יש להן שקי אורז שמספיקים למחייתן, ורציתי לבקש ממך, אחי, שתדאג שלא יחסר להן. זהו העניין הראשון. יש לי גם כתב יד שעוד לא עלה לדפוס, ורציתי לבקש ממך, אחי, שתגלף את הלוחות הנדרשים להדפסתו למען שמי. זהו העניין השני. יש לי גם חוב של כאלף מטבעות למוכר המכחולים, אשר לא הספקתי לשלם, ורציתי לבקש ממך, אחי, שתכסה את החוב. זהו העניין השלישי." הצעיר הנהן, והמת קם ואמר: "מאחר שלקחת על עצמך את המשא, אחי, אלך" ומשסיים פנה ללכת.

פחדיו של הצעיר התעמעמו מששמע את דבריו הרגשים וראה כי מראהו של חברו כפי שהיה, והוא התייפח ואמר "גדולה היא פרידתך, אולי תתעכב מעט לפני שתלך?" המת, שבכה גם הוא, חזר לשבת על השמיכה והרחיב את הדיבור על חייו. משתמו הדיבורים שוב קם ואמר: "אלך." אך משנעמד לא זז, עיניו בהו בחלל ומראהו הלך והתכער. הצעיר נבהל ואמר לו "דבריך נשלמו, אתה יכול ללכת." אך הגופה סירבה לזוז. הצעיר היכה בכוח בשמיכה, אך ללא הואיל, המת המשיך לעמוד זקוף כמקודם. הצעיר שנתקף חרדה זינק מן המיטה והחל לרוץ, והגופה דלקה בעקבותיו. הצעיר הגביר את המהירות, והגופה מאחוריו איצה גם היא. המרדף נמשך קילומטרים ספורים, בסופם קפץ הצעיר מעל חומה ונפל על האדמה, והגופה לא הצליחה לעבור את החומה. ומצידה החיצוני של החומה בראש שמוט וקצף על השפתיים, שטפו דמעות את פניו של הצעיר.

בבוקר עבר שם עובר אורח, נתן לצעיר משקה חריף והוא התאושש. קרוביו של המת שלא מצאו את הגופה, שמעו את החדשות, הגיעו ולקחו אותה לקבורה.

יודעי דבר אומרים: "נשמתו של האדם טובה, אך רוחו מרושעת. נשמתו של האדם מודעת, אך רוחו אטומה. כשהגיע המבוגר בתחילה, היה כולו מודע מבלי שנתעמעמה צלילותו, נשמתו ונפשו לא סטו מן המסילה. משעמד ללכת וכלו ענייני הלב, פרחה נשמתו, אך נפשו נהגה עצלות. כשהיתה שם נשמה, היה הוא אותו אדם. משכלתה הנשמה לא היה עוד אותו אדם. הגוף שיקף את השינוי בנשמה, כדרכן של נשמות. רק אנשים שהשיגו את הדאו יכולים לשלוט בנפש.